

Sygn. akt II KK 254/16

POSTANOWIENIE

Dnia 26 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 26 października 2016 r.,
sprawy **M. K.**
skazanego z art. 191 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 15 lutego 2016 r., sygn. akt V Ka (...),
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Ł.
z dnia 19 czerwca 2015 r., sygn. akt VI K (...),

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 czerwca 2015 r. Sąd Rejonowy w Ł., rozpoznający sprawę P. N., M. Z., M. K. i S. S., uznał oskarżonego M. K. za winnego popełnienia czynu z art. 191 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to skazał go na karę roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności.

Od powyższego wyroku apelację złożył obrońca P. N., M. Z., M. K. i S. S. zarzucając:

- I. obrazę przepisów postępowania karnego, tj.:

1. art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego w postaci wyjaśnień oskarżonych i odmówienie im przymiotu wiarygodności w zakresie w jakim wyjaśnienia te pozostają w kolizji z zeznaniami pokrzywdzonej A. C. oraz T. D.;
 2. art. 442 § 3 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez pominięcie w analizie materiału dowodowego sprzeczności zachodzących w zeznaniach pokrzywdzonej A. C. w tym, że pokrzywdzona w toku postępowania wielokrotnie zmieniała zeznania i co do przebiegu zdarzenia z dnia 26 maja 2011 r. przyjmując, że *"całość złożonych przez nią depozycji tworzy jednolity obraz sytuacji"*, wbrew wytycznym Sądu Okręgowego w Ł. zawartym w wyroku z dnia 26 listopada 2013 r.;
 3. art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., poprzez przyjęcie, że w dniu 26 maja 2011 r. oskarżeni kierowali wobec pokrzywdzonej A.C. groźby uprowadzenia jej córki X. C., podczas gdy zeznania pokrzywdzonej w tym zakresie obarczone były nieścisłościami odnoszącymi się do tego, który z oskarżonych i jakie słowa wypowiadał wobec niej w dniu 26 maja 2011 r., a których to wątpliwości Sąd I instancji nie usunął;
- II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego rozstrzygnięcia i mający wpływ na jego treść, polegający na uznaniu, że oskarżeni swoim zachowaniem wyczerpali dyspozycję art. 191 § 2 k.k., w sytuacji gdy w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy, brak było podstaw do takiej oceny.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sadowi I instancji.

Wyrokiem z dnia 15 lutego 2016 r. Sąd Okręgowy w Ł. zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od powyższego wyroku kasację złożył obrońca skazanego M. K. zarzucając:

- I. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 449 § 2 k.p.k. w zw. z art. 325c pkt. 1 k.p.k., stanowiące bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt. 2 k.p.k., polegające na wydaniu skarżonego rozstrzygnięcia przez Sąd Okręgowy w składzie jednoosobowym mimo, iż możliwość prowadzenia i

zakończenia postępowania przygotowawczego w formie dochodzenia, warunkującą rozpoznanie sprawy w składzie jednoosobowym, była wyłączona z uwagi na fakt zastosowania w niniejszej sprawie tymczasowego aresztowania względem dwójki współoskarżonych, co w konsekwencji doprowadziło do procedowania w niniejszej sprawie przez Sąd nienależycie obsadzony;

II. rażące naruszenie przepisów postępowania, tj.:

1. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., poprzez brak prawidłowej kontroli odwoławczej podniesionych w apelacji zarzutów dotyczących:

a) braku rozważenia przez Sąd Rejonowy sprzeczności zachodzących w obrębie poszczególnych zeznań A. C., która w toku postępowania wielokrotnie zmieniała swoje zeznania i wersje przebiegu zdarzenia z dnia 26 maja 2011 r., co jednocześnie nastąpiło wbrew wytycznym Sądu Okręgowego w Ł. zawartym w wyroku z dnia 26 listopada 2013 r. (przekazującym sprawę do ponownego rozpoznania) podczas, gdy Sąd I instancji nie odniósł się do najistotniejszej rozbieżności w tych zeznaniach, tj. dotyczącej treści gróźb oraz osób je wypowiadających, co zostało w całości pominięte przez Sąd odwoławczy i w konsekwencji miało istotny wpływ na treść zapadłego w sprawie rozstrzygnięcia;

b) bezzasadnego przyjęcia, że w dniu 26 maja 2011 r. M. K. kierował wobec pokrzywdzonej A. C. groźby porwania i uprowadzenia jej córki X. C., podczas gdy zeznania pokrzywdzonej były w tym zakresie obarczone nieścisłościami, odnoszącymi się do tego, który z oskarżonych i jakie słowa wypowiadał wobec niej w dniu 26 maja 2011 r., a których to wątpliwości Sąd I instancji nie usunął, rozstrzygając je przy tym na niekorzyść oskarżonego M. K.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy Sądowi II instancji do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w Ł. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego M. K. jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Z przepisu art. 449 § 2 k.p.k. wynika reguła, że gdy postępowanie przygotowawcze zakończyło się w formie dochodzenia, sąd odwoławczy orzeka na rozprawie jednoosobowo, chyba że prezes sądu lub sąd postanowi inaczej. Art.

325c pkt 1 a k.p.k. - obowiązujący w czasie prowadzenia w rozpoznawanej sprawie postępowania przygotowawczego - stanowił zaś, że niedopuszczalne jest prowadzenie postępowania przygotowawczego w formie dochodzenia „w stosunku do oskarżonego pozbawionego wolności w tej lub innej sprawie” (art. 325c pkt 1 *in princ.*). Powyższa reguła doznawała jednakże wyjątku na mocy art. 325c pkt 1 lit. a i b k.p.k. w sytuacji, gdy zastosowano zatrzymanie, bądź gdy sprawcę ujętego na gorącym uczynku lub bezpośrednio potem tymczasowo aresztowano.

Jak wynika z akt sprawy oskarżenia P. N. oraz M. Z. zostali zatrzymani w dniu 30 maja 2011 r. podczas kolejnej wizyty w sklepie prowadzonym przez A. C. . Oskarżonym przedstawiono zarzut popełnienia w okresie od 26 maja 2011 r. do dnia 30 maja 2011 r. przestępstwa z art. 191 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. a następnie wobec nich zastosowano środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania (postanowienia k. 150 i 160). Z tożsamym do zawartego w zarzucie opisem czynu, skierowano także przeciwko tym dwóm oskarżonym do Sądu Rejonowego w Ł. akt oskarżenia. W czasie prowadzenia postępowania przygotowawczego był zatem spełniony warunek z art. 325c pkt 1 k.p.k. umożliwiający prowadzenie dochodzenia pomimo, że wobec części podejrzanych stosowany był środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania. Podkreślić należy, iż powyższego stanowiska nie zmienia fakt późniejszego zatrzymania oskarżonego M. K., skoro wobec tego oskarżonego tymczasowy areszt nie był stosowany. Rację ma także prokurator stwierdzając w odpowiedzi na kasację, iż ocena prawidłowości formy w jakiej prowadzone jest postępowanie przygotowawcze, nie może być dokonywana przez pryzmat zmienionych następnie w postępowaniu sądowych ustaleń faktycznych, co do czasu popełnienia przestępstwa. W świetle powyższego uznać należy, że podniesione przez skarżącego naruszenie art. 449 § 2 k.p.k. w zw. z art. 325c pkt 1 k.p.k. stanowiące bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. nie miało miejsca.

Oczywiście bezzasadny jest również drugi zarzut kasacji obrońcy skazanego M. K.. W wywiedzionej apelacji obrońca oskarżonego zarzucił wyrokowi Sądu Rejonowego w Ł. szereg uchybień związanych ze sposobem procedowania oraz błęd w ustaleniach faktycznych. Zarzuty te skarżący szczegółowo uzasadnił,

przedstawiając argumenty, które jego zdaniem wskazywały na naruszenie przez Sąd pierwszej instancji przepisów postępowania karnego oraz dokonanie błędnych ustaleń faktycznych. W tej sytuacji obowiązkiem Sądu odwoławczego, wynikającym z art. 433 § 2 k.p.k., było rozważenie wszystkich zarzutów wskazanych w apelacji oraz rzetelne ustosunkowanie się do każdego z nich. Lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie pozostawia wątpliwości, że Sąd Okręgowy w Ł. z tych obowiązków wywiązał się prawidłowo, rozważając w sposób wszechstronny każdy z zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego, zgodnie z dyspozycją art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. Na marginesie jedynie wskazać należy, iż przepis art. 433 § 2 k.p.k. może być naruszony jedynie wówczas, kiedy Sąd odwoławczy pominie w swoich rozważaniach któryś z zarzutów wskazanych w apelacji. W rozpoznawanej sprawie sytuacja taka nie miała jednakże miejsca.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.